

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 listopada 2022r. Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. C. kwotę 4 826,69 zł, oddalił dalej idące powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

W apelacji od powyższego wyroku powódka zarzuciła:

naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 481 § 1 kc,

naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 233 § 1 kpc,

naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 822 § 1 w zw. z art. 363 § 2 kc w zw. z art. 36 ust. 1 ustawa z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych

naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 w zw. z art. 363 § 1 i 2 kc,

naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 kc.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, w tym roszczenia odsetkowego zgodnie z żądaniem pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację zważył co następuje. Apelacja strony powodowej prawie w całości podlegała uwzględnieniu.

Odnosząc się do stanowisk stron w postępowaniu odwoławczym, tj. w apelacji powódki oraz w odpowiedzi na apelację złożonej przez stronę pozwaną, przede wszystkim wskazać należy, że Sąd pierwszej instancji, dokonując ustalenia wysokości odszkodowania dochodzonego przez powódkę, podzielił dotychczasowy, ugruntowany i szeroko prezentowany w orzecznictwie pogląd (a Sąd Okręgowy w całości to stanowisko Sądu pierwszej instancji akceptuje), którego istota sprowadza się do tego, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego może być ustalone, w przypadku szkody częściowej, jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego także wtedy, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania pojazd zostanie naprawiony. Dopiero jeżeli ubezpieczyciel wykaże (a co w sprawie niniejszej nie miało miejsca), że taki sposób rozliczenia szkody przewyższa wielkość uszczerbku w majątku poszkodowanego, odszkodowanie - stosownie do okoliczności sprawy - może ulec obniżeniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego także utrwalony i dominujący jest pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar, czy też na przykład sprzedał uszkodzony pojazd. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania. Nie ma zatem znaczenia czy naprawienie szkody następuje na podstawie faktur za naprawę pojazdu czy wyceny kosztów naprawy - zasady naprawienia szkody muszą być identyczne. Szkoda (art. 361 § 2 k.c.) jest bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu, czy też brak w ogóle obowiązku jego naprawiania. Tak więc odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego nie ogranicza się do równowartości wydatków poniesionych na naprawę pojazdu, ani nie jest uzależnione dokonania tej naprawy lecz każdorazowo obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy (zob. m. in. postanowienie, z uzasadnieniem, Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018r., III CZP 51/18,

postanowienie, z uzasadnieniem, Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018r., III CZP 74/18, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2019r., II CSK 100/18, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018r., II CNP 32/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018r., III CZP 72/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018r., III CZP 73/18). Tym samym Sąd Okręgowy nie podziela innej, przedstawianej przez pozwaną w odpowiedzi na pozew jak i w odpowiedzi na apelację linii orzecznictwa, w której zaprezentowano pogląd, że dla ustalenia wysokości należnego poszkodowanemu od ubezpieczyciela odszkodowania za uszkodzenie pojazdu, znaczenie powinny mieć faktycznie poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy pojazdu, czy fakt jego sprzedaży, nie zaś wyżej wskazywane hipotetyczne koszty naprawy. Natomiast istotnym jest i co szczególnie należy podkreślić, że strona pozwana szeroko odwołując się w odpowiedzi na apelację do prezentowanej przez nią powyższej linii orzecznictwa, jednocześnie nie zaskarżyła orzeczenia Sądu pierwszej instancji, który przecież oparł swoje rozstrzygnięcie (jak wynika z rozważań uzasadnienia skarżonego wyroku - k. 150), a tym samym sposób ustalenia wysokości odszkodowania należnego powódce od pozwanej, na odmiennej niż preferowana przez pozwaną, bo pierwszej z wyżej wskazanych linii orzecznictwa. Taki zaś brak zakwestionowania stanowiska Sądu Rejonowego, wskazywał na jego akceptację przez pozwaną. Tym samym niekonsekwentne jest odwoływanie się przez nią w odpowiedzi na apelację do odmiennej niż przyjęta przez Sąd Rejonowy linii orzecznictwa, gdy brak zaskarżenia orzeczenia tego Sądu wydawał się implikować akceptację jego stanowiska w tym przedmiocie.

W takim stanie sprawy i przy wniesieniu apelacji jedynie przez powódkę, zakreślony przez nią w postępowaniu odwoławczym spór dotyczył kwestii rodzaju części zamiennych, które powinny być zostać przyjęte przy ustaleniu wysokości odszkodowania, tj. części jakości (...), jak przyjął Sąd Rejonowy, czy też części jakości O, co uznawała za zasadne powódka. W ocenie Sądu Okręgowego kluczowe dla rozstrzygnięcia tej kwestii było ustalenie przez biegłego przy sporządzeniu opinii (k. (...)), że z przedstawionej mu dokumentacji oraz z wykonanych oględzin nie wynikało aby uszkodzone części pojazdu zakwalifikowane do wymiany były inne niż oryginały części zamienne producenta sygnowane jego logo. Oceniając taki materiał, za zasadne uznać należy zarzuty apelacji, w których skarżąca słusznie kwestionowała stanowisko Sądu Rejonowego, z którego błędnie wynikało, że powódka nie udowodniła istnienia takich części w samochodzie przed zdarzeniem. Oceniany bowiem właściwie materiał dowodowy, w myśl kryteriów przewidzianych w przepisie art. 233 § 1 kpc, którego m. in. naruszenie skarżąca trafnie zarzuciła, dawał jednak podstawy do przyjęcia, że samochód poszkodowanego był wyposażony w takie części. Zatem w koszcie naprawy, która miała przywrócić stan poprzedni auta, również powinny być podlegać uwzględnieniu koszty takich właśnie części oryginalnych. Dlatego też gdy koszty naprawy przy użyciu tych części zamykały się kwotą 9622,79 zł., a pozwana dotychczas pokryła szkodę do kwoty 2396,92 zł., to należne powódce odszkodowanie zamykało się kwotą 7225,87 zł. i do takiej też sumy podlegała podwyższeniu należność zasądzona zaskarżonym wyrokiem.

Za uzasadnione Sąd Okręgowy uznał również żądanie odsetkowe powódki od dnia 25 czerwca 2018r. w sytuacji gdy, jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, pozwana decyzją z 30 maja 2018r. przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w wyżej wskazanej, zaniżonej kwocie 2396,92 zł. (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych U. (...) t.j. Dz. U. z 2022r., poz. 2277).

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok (pkt I), orzekając o kosztach procesu (na kore złożyła się opłata od apelacji - 400 zł i zaliczka na poczet kosztów opinii biegłego - 1000 zł.) na podstawie art. 100 zd. drugie kpc, zważywszy, że powódka uległa tylko co do nieznaczącej części swojego żądania. Dalej idąca apelacja powódki, na podstawie art. 385 kpc, podlegała oddaleniu (pkt II - art. 385 kpc). O kosztach postępowania apelacyjnego, które stanowiła opłata od apelacji - 200 zł. orzeczono w myśl powołanego art. 100 zd. drugie w zw. z art. 391 § 1 kpc (pkt III).

Sygn. akt II Ca 123/23 Ś., dnia 24 października 2022 r.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)